

Fırıncının Gece Yarısı Sırri

Fırıncının Gece Yarısı Sırrı

Yavuz DEMİRKİRAN

Willowbrook köyünde her sabah harika bir şey olurdu. Güneş doğduğunda her kapının önünde sıcacık hamur işleri beklerdi. Bazıları yıldız şeklindeydi, bazıları küçük kuşlara benziyordu ve hepsi tarçın ile bal kokardı. Köylüler gülümserdi ama bunları kimin getirdiğini kimse bilmezdi. Burnunun üzerinde çiller olan meraklı bir kız olan Clara, bunu öğrenmeye kararlıydı.

Clara dokuz yaşındaydı; küçük ve ince yapılıydı, hiçbir şeyi kaçırmayan ela yeşili gözleri vardı. Kırmızı örgü hırkasını her yere giyer ve içi hazinelerle dolu küçük bir bez çantası taşırdı. Her sabah hamur işlerini ve un tozundaki silik ayak izlerini incelerdi. 'Bunları kim yapıyor?' diye merak ederdi. 'Ve neden geceleri geliyorlar?'

Bir akşam Clara penceresinin kenarında oturup ayın yükselişini izledi. Hafif bir esinti sıcak tarçın ve şeker kokusunu getirdi. Koku, dost canlısı bir kedi gibi burnunun etrafına dolandı. 'İşte bu!' diye fısıldadı. 'Kokuyu takip edeceğim.' Hırkasını giyip ay ışığıyla aydınlanan sokağa parmak uçlarında çıktı.

Tarçın kokusu Clara'yı uyuyan evlerin ve kepenkleri kapatılmış pencerelerin yanından geçirdi. Sokağın sonundaki eski fırına yaklaştıkça koku güçlendi. Herkesin sandığına göre fırın yıllardır kapalıydı. Ama bu gece kapının altından soluk, altın rengi bir ışık sızıyordu. Clara'nın kalbi hızla çarptı. Kapıyı itti ve kapı açıldı.

İçeride fırın sıcacık ve hareketliydi. Clara'nın elinden daha uzun olmayan minik figürler tezgâhta koşuşturuyordu. Beyaz önlükler ve yumuşak aşçı şapkaları giyiyorlardı. Turuncu saçları öbek öbek olan ve yanakları una bulanmış küçük bir fırıncı tahta bir kaşık salladı. 'Çabuk, Pip! Tarçınlı çörekler!' diye seslendi bir başkası. Clara şaşkınlıkla nefes aldı. 'Siz gece yarısı fırıncılarısınız!'

Minik lider Pip, Clara'nın sesini duyunca yerinden sıçradı. 'Bir insan! Buraya nasıl girdin?' Ama Clara gülümseyip tarçın kokusunu takip ettiğini söyleyince Pip rahatladı. 'Her gece neşeye ihtiyacı olan insanlar için hamur işi pişiriyoruz,' diye açıkladı Pip. 'Şafaktan önce kapılarının önüne ikramlar bırakıyoruz.'

Topuz yapılmış gümüş saçlı ve yuvarlak gözlüklü yaşlı bir fırıncı öne çıktı. 'Ben Gran,' dedi yumuşak bir sesle. 'Yıllardır burada, insana huzur veren eski tariflerle pişiriyoruz.' Clara'ya yıpranmış bir tarif defteri gösterdi. 'Her hamur işi iyilikle ve bir tutam sihirle yapılır.' Clara'nın gözleri kocaman açıldı. 'Bu yüzden bu kadar özel tatlanıyorlar!'

Gran duvardaki bir listeyi işaret etti. 'Bu gece kedisini kaybeden yaşlı Bay Harper için ve yatakta hasta olan küçük Mia için pişiriyoruz.' Clara'nın içi sevinçle doldu. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu. Pip sırtıttı. 'Fazladan bir çift ele ihtiyacımız olabilir!' Kısa süre sonra Clara hamur açıp şeker serpiyordu ve uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu.

Ama aniden fırının içinde yüksek bir takırtı yankılandı. Fırın tıkırdadı, duman çıkardı ve karardı. 'Olamaz!' diye bağırdı Pip. 'Fırın bozuldu! Onsuz pişiremeyiz!' Küçük fırıncılar panik içinde koşuşturmaya başladı. Gran iç çekti. 'Tamir etmeliyiz, yoksa köylüler yarın ikram bulamaz.' Clara eski fırına baktı. 'Sanırım yardım edebilirim,' dedi.

Clara fırını dikkatle inceledi. Gevşemiş bir valf ve tıkanmış bir boru gördü. 'Babam tamircidir,' dedi. 'Bana birkaç şey öğretti.' Pip'in yardımıyla valfi sıktı ve boruyu açtı. Küçük fırıncılar, fırın yeniden canlanıp fırını sıcaklık ve ışıkla doldurunca sevinçle bağırdılar. 'Başardın!' diye bağırdı Pip, Clara'nın parmağına sarılarak.

Gece fırıncıları hamur işlerini tamamladığında gökyüzü pembeleşmeye başlamıştı. 'Bunları gün doğmadan teslim etmeliyiz,' dedi Gran. Clara'nın bir fikri vardı. 'Yarın köy meydanında özel bir kahvaltı düzenlememe izin verin. Herkes size gerektiği gibi teşekkür edebilir.' Pip'in gözleri parladı. 'Ama biz bir sırrız!' Clara gülümsedi. 'Artık değilsiniz. İyilik kutlanmalı.'

Ertesi sabah Clara her kapıyı çaldı. 'Sürpriz için meydana gelin!' diye seslendi. Köylüler merakla toplandı. Clara onları eski fırına götürdü; orada uzun boylu, beyaz bıyıklı fırın sahibi Baker Thomas bekliyordu. 'Küçük yardımcılarımızı yıllardır biliyorum,' diye itiraf etti. 'Kapıyı onlar için açık bırakıyordum.' Sonra Clara bir perdeyi aralayarak minik fırıncıları gösterdi.

Köylüler önce şaşkınlıkla nefes aldı, sonra sevinçle bağırdı. Pip, Gran ve bütün gece fırıncıları utangaç bir şekilde öne çıktı. 'Sizin için pişiriyoruz çünkü sizi önemsiyoruz,' dedi Pip. 'Ve bu bizi mutlu ettiği için.' Yaşlı Bay Harper bir gözyaşı sildi. 'Hamur işleriniz kedimi kaybettiğimde bana huzur verdi.' Küçük Mia annesinin kucağından el salladı. 'Beni daha iyi hissettirdiler!'

Baker Thomas dev bir teşekkür pastası getirdi ve Clara herkese ay koydu. Gece fırıncıları köylülere hamuru nasıl açtıklarını ve sihri nasıl serptiklerini gösterdi. Meydan kahkahalarla doldu. 'Bundan sonra birlikte pişireceğiz,' diye duyurdu Clara. 'Gece fırıncıları bize tariflerini öğretebilir, biz de onlara teslimatta yardım edebiliriz.' Herkes bunun harika bir plan olduğunu kabul etti.

Ve böylece eski fırın Willowbrook'un kalbi oldu. Her gece küçük fırıncılar Clara ve Baker Thomas'la birlikte çalışıp neşeye ihtiyacı olan herkes için ikramlar yaptı. Köylüler, özverinin ve iyiliğin sıradan fırıncılığı gerçekten anlamlı bir şeye dönüştürdüğünü öğrendi. Clara ise en güzel sırların arkadaşlarla paylaşılanlar olduğunu öğrendi.

O günden sonra Willowbrook'ta her gece tarçın ve dostluk kokusu esip durdu. Gece yarısı fırıncıları artık bir sır değildi, ama sihirleri sürüyordu. Clara sık sık fırının yanında oturup Pip ile Gran'ın çalışmasını izler ve gülümserdi. 'Sıradan işler, sevgiyle yapıldığında olağanüstü olur,' derdi. Ve herkes buna katılırdı.